

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

27. BŘEZNA 2022

Z obsahu:

**Svatý Josef - otec
ve vládnosti**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 19. ledna 2022
- strana 2 -

Svatý Rupert

Libor Rösner
- strana 4 -

Z dopisů

sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce
de Chantal (8)
- strana 5 -

**Tajemství smrti
a vzkříšení (5)**

Joseph Ratzinger -
Benedikt XVI.
- strana 6 -

**Rozjímání užitečná
pro náš duchovní boj (4)**

P. Louis de Ponte SJ
- strana 7 -

**Bílá Voda, Travná
a Javorník - bojovat o víru
a najít ji**

Petr Bobek
- strana 9 -

**Celosvětová síť
modlitby s papežem**

- strana 12 -

Novogotická křížová cesta v Travné

Památkově chráněná od roku 1958, zápis do státního seznamu kulturních památek 8. 10. 1973

Svatý Josef – otec ve vlídnosti

Katecheze papeže Františka při generální audienci 19. ledna 2022, Řím, aula Pavla VI.

„Když byl Izrael mládenečkem, zamiloval jsem si ho, zavolať jsem svého syna z Egypta. Sám jsem naučil Efraima chodit. Provázky lidskými jsem je táhl, provazy milování, byl jsem jako ti, kdo jim nadlehčují jho, když jsem se k němu nakláníl a krmil jej.“ (Oz 11,1,3-4)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno! Dnes bych se chtěl zabývat postavou svatého Josefa jako otce z hlediska vlídnosti. V apoštolském listě *Patris corde* (8. 12. 2020) jsem měl příležitost zamyslet se nad tímto aspektem vlídnosti, aspektem osobnosti svatého Josefa. Ačkoli nám evangelia ne-

uvádějí žádné podrobnosti o tom, jakým způsobem uplatňoval své otcovství, můžeme si být jisti, že to, že byl „spravedlivý“, se promítlo i do výchovy, kterou Ježíšovi poskytl. „Josef viděl, jak Ježíš den ode dne roste »na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem« (Lk 2,52). Tak praví evangelium. Jako Hospodin činil s Iz-

raelem, tak »učil Ježíše chodit, držel ho za ruku; byl mu jako otec, který zvedá dítě k tváři a sklání se nad ním, aby mu dal najíst« (srov. Oz 11,3-4).“ (*Patris corde*, 2) Tato definice z Bible je krásná, protože ukazuje Boží vztah k izraelskému lidu. A my si myslíme, že stejný vztah měl k Ježíši i svatý Josef.

Evangelia dokládají, že Ježíš vždy používal slovo „otec“, když mluvil o Bohu

Pokračování na str. 13

Naše duše je jako studna. Aby byla zdrojem čisté vody, je nutné ji udržovat, řádně čistit od všeho, co ji zaneřádilo. A i když se zdá, že pravidelnou svatou zpovědí a lítostí nad svými hříchy udržujeme studnu své duše čistou, můžeme přesto při hlubší sondě zjistit, že je toho ještě tolik, čím je naše duše zaneřáděná! Ne že bychom se měli neustále vracet ke svým hříchům – vždyť Bůh Otec pro Kristovy zásluhy se sebou smířil svět a nepřičítá nám naše poklesky, jak praví svatý apoštol Pavel v dnešním druhém čtení. Ačkoliv nutnost upřímné lítosti nad nimi z naší strany zůstává... Ale je třeba se podívat ve své duši také na to, co způsobuje, že se voda v ní zakalí a zhrěšíme. To pak ovšem vyžaduje trpělivost a pokorné úsilí, abychom objevili – vedeni Duchem Svatým – jak se vypořádat s tím, co nás přivádí na cestu hříchu a je třeba i spouštěčem našeho selhání. Může to být nějaká naše vášeň, neřest, jakákoliv vnější či vnitřní dispozice, sklon – jakmile se od nich očistíme, můžeme započít nový duchovní život, plnější než dosud. (str. 7-8) To je naše obrácení, vyslyšení Pavlovy výzvy: „Smířte se s Bohem!“ Nebojme se námahy, prosme o pomoc Pannu Marii, naše svaté patrony...

Podobenství o dvou synech z Lukášova evangelia představuje kromě jiného nebeského Otce, který se nebojí hříchů člověka – jeho velikost daleko přesahuje naše hříchy –, ale s otevřenou náručí čeká, až

Editorial

se jeho marnotratné dítě vrátí zpět do otcovského domu, ať už se nachází v sebebožejším stavu. Je zjevné, že trpí také sám Otec, a to nejen pro onu ubohost svého dítěte, ale také proto, že se dítě nevrací a může být nakonec tak vyhladovělé, že nebude mít k návratu sílu. (str. 3) Dost možná, aniž bychom si to uvědomovali, se častěji nacházíme v pozici druhého syna. Ten sice žije v domě svého otce, avšak ve vsí pýše nad tím, jak je dobrý, dokonalý, s vědomím, že jednou vše připadne jemu: on je přece spravedlivý! Ačkoliv má každý člověk jistotu možné spásy, je zřejmé – chování tohoto druhého syna je příznačné –, že pýcha a s ní spojený sebeklam vedou k nechuti radovat se z bohatství a ze slávy svého Otce spolu s těmi, kdo se obrátili a našli cestu ke smíření se s ním. Příběh dále nepokračuje: máme tedy otevřené pole k rozjímání, zda snad ve své pýše starší syn neodešel natruc z domu svého otce ... nebo zda i on nakonec dokázal přijmout zpět svého bratra a radovat se s ostatními z jeho návratu... Pro nás pak je důležité to, kde ve vztahu k nebeskému Otci v rámci Ježíšova podobenství stojíme my. A položme si otázku: Jak vyčistím studnu své duše, abych obnovil svůj vztah k Pánu Bohu, abych lépe chápal jeho lásku ke každému člověku – i ke mně – a abych měl i dost

síly k případnému návratu do jeho domu, pokud jsem se od něho vzdálil?

Starší syn může být pro nás rovněž symbolem vnitřní osamocení. Často se to stává právě lidem „dokonalým“, neboť v jejich srdci není ani tak láska – neodvažujeme se však nikdy soudit, do duše vidí jen Pán Bůh! –, jako spíše sebeláska. Svým způsobem zde můžeme hovořit o prožívaném pekle, pokud do této samoty již není schopné proniknout žádné proměňující slovo lásky. Emeritní papež Benedikt XVI. o této samotě rozjímá právě pro dobu postní a velikonoční – jeho slova si právem vyžadují i naši pozornost. (str. 6) Na konci toho všeho pak jako maják, vytoužený cíl stojí slova sv. Františka Saleského: „Nechci nikoho jiného nežli Boha za svůj podíl.“ (str. 5) Neboť ten, kdo má Trojjediného Boha za své dědictví, nebude mít nikdy důvod zarmoutit se nad návratem hříšníků do Božího království, a sám bude pocítovat vlastní nedostatečnost a nehodnost zdarma darované věčné spásy.

Proto nikdy nezapomeňme, že je nezbytné prosit Pána Boha v modlitbách nejen za sebe, ale i za druhé a jejich spásu, za obrácení hříšníků, zvláště těch zatvrzelých a nesoudit. Četná poutní místa, (str. 9-12) jejichž duchovní sílu naše země hojně dosvědčuje, nám to připomínají – a nejen ta: každý kříž, Boží muka ..., ale i to, co se děje ve světě, v němž žijeme... Otevřme svá srdce!

Daniel Dehner

Jestliže dosud hledali Ježíše především nemocní, dnes se situace mění. Jeho setba přináší požehnané ovoce. Začali ho vyhledávat sami celníci a hříšníci. Není to i pro tebe důvodem k radostné naději? Nebo se chceš spíše připojit k těm, kteří nelibě nesou, že Pán stoluje s hříšníky a celníky?

Takové reptání, které se ozývá kolem našeho Pána, zraňuje jeho srdce na nejcitlivějším místě. Nevole židovských předáků je výmluvným svědectvím, že vůbec nechápou nejen to, co pro ně znamená tak dlouho očekávaný Mesiáš, ale při vši své domnělé moudrosti a vzdělanosti vůbec nepoznali Hospodina, svého Boha, ani to, co je mu milé. Schází jim to nejpodstatnější: milosrdenství a láska k lidem. K čemu jsou jim jejich smírné oběti, když nechápou to, co je podstatné, a proto se nedokážou radovat z toho, co je Pánu nejmilejší: že zbloudilé ovce hledají Boží náruč a smíření. Připrav se proto dobře na dnešní setkání s Pánem, aby ti neuniklo, co má na srdci. Jeho dnešní napomenutí je určeno především těm, kteří se tak vzdálili od svého dobrého Otce, že už si toho vůbec nejsou vědomi, a proto ani nepomýšlejí na návrat.

Pán přišel, aby od nás *odvalil egyptskou hanbu*. V čem spočívá tato hanba? V zotročení. Není většího otrokáře než zpychlé vlastní já. V příběhu o šlechtetném otci a jeho dětech, který ti Ježíš předkládá, postihlo toto otroctví oba otcovy syny, každého jiným způsobem. Z toho poznáváš, jak je nebezpečné a zálučné. Dostalo se i do blízkosti tak dobrého člověka, jakým je otec v tomto podobenství.

Dej mi, co mi patří. Ten mladší uplatňuje svůj nárok, aby mohl uspokojit své ambice. Všechno si promyslel. Dosáhl plnoletosti a otec mu musí vyhovět. Může na něm uplatňovat své právo. Jak dlouho už snil o této chvíli jako o svém domnělém osvobození! Nezapomněl přitom na něco? Představa tučného podílu ho tak oslepuje, že zcela zapomněl, odkud se to všechno vzalo. Není snad jeho podíl i jeho právo plodem otcovy lásky? Nemá snad ve svém otci a v jeho domě mnohem více než jen svůj podíl? Tím, že přestal vnímat otcovu lásku jako jediný zdroj všeho, čím je a co má, jeho srdce se už dávno od něho odvrátilo a upíná se jen ke své vidině, ze svobody otcovského

Podobenství o zbloudilých bratrech

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Máme se proč veselít a radovat.

prostředí se vystěhovalo do *egyptské hanby*, do pustiny sobectví a nesvobody. Jeho další osudy jsou jen názornou ilustrací této smutné skutečnosti.

Dobrotivá náruč, s jakou otec přijímá zbloudilé dítě, byla stejně štedrá a otevřená i před jeho odchodem, ale nešťastné, zaslepené dítě se jí vyhýbalo.

Cítili se v Otcově domě někdy spoután a omezován, cítili-li potřebu domáhat se svého práva, jsi na nejlepší cestě vydat se po stopách mladšího syna. Nečekej na to, až se ocitneš mezi vepří. Může se ti pak stát, že tam vyhladovíš do té míry, že už do otcovského domu nedojdeš, a nic ti nebude platné, že Otcova náruč je ti otevřena. Obrát se k Otci hned teď a vyznej upřímně, že nejsi hoden nazývat se jeho synem, protože si více ceníš svých nároků a svého práva než jeho dobrotivosti. Požádej nikoliv o svůj podíl, ale o *nové srdce z masa*⁽¹⁾, aby vidělo, co dosud nevidělo, a cítilo, co dosud necítilo, ačkoliv bylo Otci tak blízko.

Ale to podstatné ještě nebylo vysloveno. Ježíšův příběh dále pokračuje především jako varovná odpověď těm, kteří tak reptají na jeho milosrdenství, protože si sami myslí, že ho nepotřebují, a zakládají si na tom, že jsou spravedliví. Sobecká sebeláska má mnoho podob a projevů. Skrývá se v lidském srdci i pod rouškou ctnosti a věrnosti, aby pak propukla a opanovala mysl právě ve chvíli, kdy byla na místě vstřícnost, dobrota a radost, a nelitostně je rdousí.

To, čeho jsi dále v tomto podobenství svědkem, je ve skutečnosti daleko smutnější než osud dítěte, které strádá hladu uprostřed dobytka. Ve chvíli, kdy se marnotratník ocitl na dně lidské bídě, dokázal se rozpomenout a znovu ocenit dobrotu svého otce, a to probudilo jeho naději. Ale jeho starší bratr, ačkoliv je *stále s otcem a všechno, co otec má, je jeho*, neosvojil si pranic z otcových vlastností, je dědicem jeho statků, nikoliv však je-

Liturgická čtení

1. čtení Joz – 5,9a.10–12

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgálu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala (padat) mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. čtení – 2 Kor 5,17–21

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista

Dokončení na str. 10

ho srdce. *Rozhněval se*. Na koho? Na své nejbližší a nejdražší: na otce i na bratra. Stal se soudcem svých bližních a odmítá jejich společnost. Už to ho dráždilo, jak otec stále vzpomínal a čekal na své dítě. On svého bratra odsoudil již po jeho odchodu a vymazal ze svého srdce. Měl za to, že čím více ho odsuzuje, tím více vyniká jeho vlastní věrnost a spravedlnost. Není tedy divu, že ho dnes otcova dobrota tak pobuřuje. Radostnou oslavu bratrova návratu pokládá za své pokoření, urážku a krivdu.

Nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz.

Je to pravda? Nebyla tím největším, nejdůležitějším příkazem povinnost poznat svého otce a stát se dědicem a hlásatelem jeho šlechtetnosti? Jeho srdce je zlé, protože otec je dobrý.⁽²⁾ Těžší než smířit se se svým bratrem bude pro něho smířit se se skutečností, že jeho vlastní domnělá spravedlnost je pouhý sebeklam, že se tak sám zpronevěřil svému otci a daleko více než jeho bratr potřebuje obrácení a odpuštění.

Bez milosrdenství není spravedlnosti: *Milosrdenství chci, a ne obět.*⁽³⁾

Pohled' k Pánu, ať se rozveselíš, ať se tvoje tvář nemusí zardívat hanbou.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ez 36,26; ⁽²⁾ srov. Mt 20,15; ⁽³⁾ Mt 9,13;

⁽⁴⁾ srov. Ž 34,6.

Svatý Rupert

Je znám rovněž jako Ruprecht, Hrodperht, Hrodpreht, Roubertus, Rudbertus nebo Robert. Hlavně však jako muž svatého života a neúnavný apoštol, jemuž je v Evropě zasvěceno kolem 125 kostelů. Jedním z nich je salcburská katedrála, kde je jejím spolupatronem se svým žákem a nástupcem sv. Vigiliem.

Když přišel kolem roku 650 na svět, nemohl se narodit do lepší rodiny – Merovejci byli totiž vládnoucím rodem ve Francii a platili za jednu z nejmocnějších, ne-li nejmocnější rodinu v tehdejší Evropě. Disponovali vlivem, postavením, penězi, styky, zkrátka vším, nač si jen vzpomněli. On sám měl však jiné představy o tom, jak, kde a pro co žít.

O Rupertových prvních letech života toho víme pramálo, snad jenom to, že vzdělání nabýval u irských misionářů působících v dnešním německém Wormsu. Tam také vkládáním rukou získal účast na věčném kněžství nejvyššího velekněze Ježíše Krista. Skvělý původ ho opravňoval k pohodlnému životu ve výnosné službě biskupa, kde by se staral o své záležitosti a zbytečně nevbuzoval vášně. (Na biskupa ho vysvětil neznámo kterého roku tehdejší papež, k němuž si do Říma jel pro požehnání. Kristův náměstek mu navíc udělil biskupské svěcení.) Rupert, odchovanec irských misionářů, byl mužem ryzí víry a tu chtěl bez příkras a benevolence k nekalostem předávat jiným. Ve Wormsu s těmito postoji narazil. Žádal věrné dodržování evangelia a ve svém tepání nepravostí byl nezviklatelný, lhostejno, zda byli terčem jeho kritiky chudí a upozaděni, či bohatí a mocní. Není divu, že se jim znelíbil.

Vzdal se tedy pohodlí biskupského sídla a procházel Bavorskem, aby pohanům, kterých v něm žilo stále ještě dost, hlásal radostnou zvěst. Neučinil tak ze strachu z následků své nesmlouvavosti, spíše se to rovnalo evangelnímu setřesení wormského prachu z opánků. S oblibou mířil do těch koutů, před nimiž ho ostatní varovali jako před obzvláště životu nebezpečnými končinami. V Rupertovi, jemuž v žilách kolovala krev hrdých Merovejců, vítězila láska ke Kristu. Nakonec v těchto nehostinných krajích, kde rozhodně nebyl vítán, vodou svatého křtu smýval z některých pohanů dědičný hřích. V jeho

apoštolátu ho podporoval bavorský kníže Teodor II., jenž ho do své země pozval na žádost manželky Regintrudy, křesťanky. Rupertova výmluvnost na něj osobně zapůsobila natolik, že z jeho rukou přijal v Řezně svatý křest.

Rupert měl v obracení pohanů na pravou víru úspěchy, snad i proto jej Teodor II. nasměroval na své východněji položené državy, kde zdatný misionář v místech dávného římského sídla Iuvanum založil léta Páně 696 benediktinské opatství sv. Petra, první kostel zasvěcený galilejskému rybáři a zároveň nejstarší dosud funkční klášter v německy mluvících zemích. Později k němu přidal rovněž založení ženského kláštera Nonnbergu, v něm se stala abatyší Rupertova sestra sv. Erentruda. On sám stanul v čele opatství svatopetrského.

Ani jeden ze sourozenců nevnímal své postavení jako jakousi výnosnou „trafik“, zejména Rupert neustával v hlásání slo-

*Franciscus de Neve (II) (1632–1704):
Biskup Rupert křtí vévodu Theodora II.*

va Božího a jím vedené opatství vzkvétalo. Obrovskou roli v tom pochopitelně sehrála i místní těžba soli, kterou moudře podporoval. Sůl byla vyhledávaným obchodním artiklem vyvažovaným zlatem a solné hornictví skýtalo práci a obživu pro mnohé. Tito mnozí byli též úrodnou půdou pro símě slova Božího hlášeného biskupem Rupertem. Vlastně díky Rupertovi se z města Iuvanum stal Salcburk aneb Solnohrad. Chudí slovům misionáře, který se stal solí této země, věřili i proto, že je sám žil, a také proto, že se jim cítili být přijímáni a milováni, což (nejen) tehdy rozhodně ze strany mocných nebylo pravidlem. Rupert razil zásadu uváděnou více než hojně do života: „Ze všeho, co máme, můžeme svým nazývat jen to, co dáme chudým, toť náš poklad v nebi, ostatní nám bere smrt.“

Seskupoval kolem sebe stejně zapálené kněze, kteří vedli podobný horlivý apoštolát. Šel jim příkladem a pozdější letopisci mu přiřkli přezdívku „apoštol Bavorska a Rakouska“. Musel si však pro kněze dojet do Francie, v zemi žádní kněží nebyli. Přivezl jich dvanáct a obsazoval jimi důležitá města, v nichž pro jejich kněžské působení nechal stavět kostely.

Předvídal je blížíci se smrt, objel salcburský nástupce apoštolů ještě jednou celou svou diecézí, aby povzbudil ty, kteří v ní usilovně hlásali Krista Spasitele. Po návratu do své rezidence v Salcburku onemocněl a musel ulehnout. Na smrt se v posledních dnech svého bohatě naplněného života připravoval co nejsvědomitěji, aby mohl před Soudce všeho světa předstoupit s co možná nejčistším štítem.

Za datum Rupertova skonu se nejčastěji uvádí 27. březen 720. Pohřben byl v kostele sv. Petra, odkud nechal roku 774 jeho tělo přenést do katedrály sv. Vigilius, kterého Rupert před smrtí označil za svého nástupce. Podle tehdejšího úzu tím Vigilus vystavil Rupertovo tělo veřejné účtě, jinými slovy ho tímto aktem kanonizoval. Dříve totiž, než právo prohlašovat zesnulé blahoslavenými či svatými vyhradil papež svému postavení, činili tak (velmi často právě aktem translace ostatků) místní biskupové.

Svatý Rupert je apoštolem Korutan, Salcburku a solných horníků. Zobrazován bývá v biskupském rouchu a s biskupskými insigniemi, ale též se soudkem soli.

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (8)

69. Baronce de Chantal - I. - č. 444 - str. 973 (fragment)

Obsah: Jenom Bůh bude cílem, ke kterému budu upínat svou bytost. Bůh bude předmětem mých úvah v meditaci.

Ancey, 6. května 1608

Mluví se o tom, že bych byl povýšen, ale na základě vypočítavých hříček, peněz a jiných věcí podobného druhu. Mne to uvedlo do nesnázi, protože se tak děje pod pláštíkem, že jde o větší Boží slávu a službu církvi. Moje nejdraší Dcero, zůstávejte v pokoji, protože se nic nestane, když to nebude podle Boží vznešenosti a pod jeho vedením.

Nevím, odkud může pocházet to, že tento náš velký Kníže mě stále zahrnuje

svou přízní, bez toho, že bych někdy udělal něco pro to, abych si ji zasloužil. Připravil jsem odpověď (jak jsem Vám říkal, že se o tom mluvím vážně), že cele patřím Bohu a že mu řeknu: Pane, co chceš, abych učinil? Za dva měsíce budu venku z tohoto trápení a definitivně se rozhodnu. Má drahá Dcero, velice se tedy za mě modlete, aby se mé srdce uchovalo čisté od všech světských marností a požadavků.

Pokud jde o mne, prohlašuji, že jakkoliv se věci vyvinou, nechci nikoho ji-

80. Baronce de Chantal - I. - č. 489 - str. 1046

Obsah: Odjezd Bernarda de Sales do Burgundska a blahopřání k jeho sňatku. 2. Zármutek nad člověkem, který porušil svou smlouvu s Bohem, a poděkování Bohu za zvláštní ochranu. 3. Svátí církevní otcové a hereze. Obrácení jednoho ministra. 4. Rodina Perdreauville a způsob, jakým kázat proti heretikům.

Ancey, 18. nebo 19. prosince 1608

[...]

3. Před nedávnem, velmi časně ráno, mě navštívil jeden velice vzdělaný člověk, který byl po dlouhou dobu ministrem, aby mi pověděl, jak ho Bůh dostal z hereze: „Měl jsem jako katechetu nejvzdělanějšího biskupa na světě,“ řekl mi. Očekával jsem, že uslyším jméno některého z nejvýznamnějších lidí naší doby, on ale chtěl mluvit o svatém Augustinovi. Tento člověk se jmenuje Corneille⁽³⁾ a právě připravuje do tisku krásnou a významnou knihu na obranu víry.⁽⁴⁾ Ještě nebyl přijat do církve a dal mi naději, že ho já sám budu moci přijmout. Nikdy jsem mezi lidmi, kteří jsou mimo církev, nenašel tak vzdělaného člověka. Ach běda, ten dobrý muž ode mne odešel spokojený a říkal, že jsem s ním jednal s velkou láskou a že mám pravého křesťanského ducha. Myslí, že si sám pro sebe dodal, že nejsem z těch nejvzdělanějších, to mi ale neřekl.

Můj Bože, Dcero moje, co to říkám? Stává se, že když Vám píšu, nechám perovně běžet a nemyslím si, že bych s Vámi

mluvil jinak, kdybych s Vámi mluvil mezi čtyřma očima. Chtěl jsem říct, že staří církevní otcové mají ducha, který účinně potírá herezi, a to i v těch bodech, ve kterých o herezi nemluví a ani o ní nediskutují.

4. Když jsem byl v Paříži a v královnině kapli kázal o posledním soudu (to není řeč vhodná k diskusi), byla tam jistá paní Perdreauville, která si ze zvědavosti přišla poslechnout promluvu a uvízla v síti. Po tomto kázání se pak rozhodla, že se nechá poučit, a o tři týdny později přivedla celou svou rodinu, aby se u mě vyzpovídala, a všem jsem byl kmotrem při birmování.⁽⁵⁾ Vidíte, ta promluva nebyla namířená proti herezi, ale bojovala proti herezi, protože Bůh mě tehdy obdařil schopností ve prospěch těchto lidí. Od té doby jsem si vždycky říkal, že kdo káže s láskou, tak káže proti heretikům, i když proti nim neřekne jediné slovo, ani se s nimi nepře. To říkám proto, že obecně všechny spisy církevních otců jsou velice účinné k obrácení heretiků.

Ach můj Bože, moje drahá Dcero, přeji Vám hodně dokonalosti! Jedna za všechny: jednota, jednoduchost. Žijte v poko-

ného nežli Boha za svůj podíl.⁽¹⁾ Realizací toho, pro co se rozhodneme, nelze je učinit pohodlnými, ale můžou se stávat lehčími Boží milostí. Ach Dcero moje, kdy budeme spojeni s Bohem dokonale? Kdy budeme mít svá srdce zapálená jeho láskou?

Odvahu, má drahá Dcero, jsme určeni k tomuto šťastnému konci. Nenechme se zneklidnit neplodností našeho jednání, protože neplodnosti se nakonec stanou plodnými, ani vyprahlostí, protože vyprahlá země se promění v hojně prameny.⁽²⁾ Jiný den při úvahách o otevřeném boku našeho Pána jsem viděl jeho srdce, zdálo se mi, že naše srdce tam kolem jeho srdce byla a jeho ctila jako Krále všech srdcí. On ať vždy je naším srdcem. Amen.

[...]

František, ženevský biskup

ji a radostně, nebo alespoň buďte spokojená se vším, co Bůh Vašemu srdci určí. V něm a pro něho jsem zcela Váš.

František, ženevský biskup

(Pokračování)

Sestavovatel a překladatel: paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.

Dopisy svatého Františka Saleského svaté Janě de Chantal. 2020

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 73,26.

⁽²⁾ Srov. Iz 35,7.

⁽³⁾ Jean Corneille, kterého nám světec představuje v tak milém světle, byl bezpochyby velice vzdělaný, avšak neklidný a bouřlivý jako málokdo. Řeholník, protestantský ministr, podezíraný samotnými protestanty, vzbouřenec proti herezi, ale málo poddajný vůči církvi, byl přítelem světců i darebáků a rozmýšlel plán na sjednocení církvi, kterého byl on sám jediným obdivovatelem.

⁽⁴⁾ Kniha se jmenovala: *Joannis Cornelii provincialis Encyclopaedia (hoc est universa Institutio atque disciplina sacro-sanctae christianae et catholicae Religionis), in qua contra tela mali illius ignita rabidorum videlicet crescentes in dies errorum deformitates et damnatorum corruptelas, verae sapientiae ac Religionis puritas defenditur et armatur.*

⁽⁵⁾ Ta paní byla Rachel Bochartová, třetí manželka Françoise d'Abra de Raconis, původem Piemontána, pána z Neuville, Perdreauville a Havelu, králova velvyslance ve Švýcarsku. Zároveň s touto zavilou kalvinistkou se obrátilo zhruba čtyřicet jejích příbuzných. Mezi nimi figuroval také Charles-François de Raconis, který se stal biskupem Lavaur a s velkou horlivostí pracoval na obraně víry.

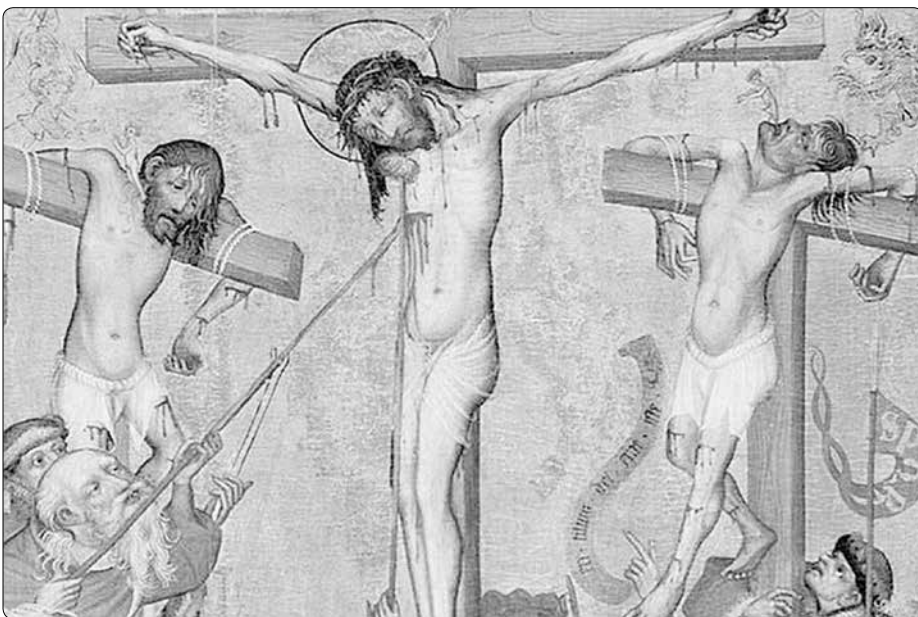
Tajemství smrti a vzkříšení (5)

Rozjímání k době postní a velikonoční

Samota je peklo

Když nějaké dítě musí jít samo v temné noci lesem, bude se bát, i kdyby se mu stokrát dokazovalo, že tam nic nebezpečného není. Nebojí se ničeho určitého, co by umělo pojmenovat, nýbrž zakouší v tem-

né ze svých divadelních her a tím zároveň odhalil jádro svého učení o člověku. Jedno je jisté – existuje noc, do jejíž temné opuštěnosti neproniká žádný hlas útěchy, dveře, jimiž můžeme projít jenom sami: brána smrti. Veškerý strach tohoto světa je nakonec strachem z této samoty. Pro-

notě nekrytost, vystavenost, úděs existence o sobě. Jen lidský hlas by ho mohl utěšit, jen ruka milujícího člověka by mohla zplášit strach jako zlý sen. Existuje strach – ve vlastním slova smyslu, strach přebývající v hloubi našeho osamocení – který nemůže být překonán rozumem, nýbrž jen přítomností někoho, kdo nás miluje, protože tento strach se nevztahuje k ničemu pojmenovatelnému, nýbrž je úděsem naší poslední samoty. Kdo nikdy nepocítil hrůzostrašnost takové opuštěnosti? Kdo nikdy nezakusil svatý zázrak útěchy, jež v takovém okamžiku představuje jedno slovo lásky? Kde vzniká samota, do níž už nemůže proniknout žádné proměňující slovo lásky, tam mluvíme o pekle. A víme, že není málo lidí v naší zdánlivě tak optimistické době, kteří jsou toho mínění, že každé setkání zůstává jen na povrchu, že žádný člověk nemá přístup k poslední, vlastní hloubce druhého, a že tak přebývá na nejhlubším dně veškeré naší existence jen zoufalství, ano, peklo. Jean-Paul Sartre⁽¹⁾ to umělecky vyjádřil v jed-

to také byl ve Starém zákoně výraz pro říší smrti a pro peklo jeden a tentýž: *šeol*. Smrt je totiž naprostou samotou. Ona samota však, které láska už nemůže zazářit, která je tak hluboká, že už k ní láska nemá přístup, je peklo.

Pohled světla

„Sestoupil do pekel“ – toto vyznání Bílé soboty znamená, že Kristus prošel brnou samotou, že sestoupil na nedosažitelné, nepřekročitelné dno naší opuštěnosti. To znamená, že i v poslední noci, do níž už nepronikne žádné slovo, v níž jsme všichni jako plačící odmítnuté děti, je jeden hlas, jenž nás volá, jedna ruka, která nás bere a vede. Samota, kterou člověk nemohl překročit, je překročena od doby, kdy ON byl v ní. Peklo je překonáno od té doby, co láska vstoupila do krajiny smrti, a země nikoho plná samoty má obyvatele: jeho. Člověk ve své nejhlubší podstatě nežije chlebem, nýbrž své vlastní lidství žije z toho, že je milován a sám smí milovat. Od doby, kdy je přítomna láska

v prostoru smrti, existuje život uprostřed smrti: Tvým věřícím, Pane, nebude život vzat, bude pouze proměněn, modlí se církev v liturgii za zemřelé. Nikdo nemůže změřit, co vposledku znamená slovo: „Sestoupil do pekel.“ Ale až na nás samotné jednou přijde hodina poslední samoty, snad pochopíme něco z velkého jasu tohoto temného tajemství. S jistotou naděje, že v oné hodině nejhlubší opuštěnosti nebudeme sami, z něj můžeme už teď alespoň něco málo vytušit. Uprostřed našeho pobouření nad temnotou smrti Boha začneme být vděční za světlo, jež k nám přijde právě z této temnoty.

Pořád tady

V kněžské modlitbě breviáře je liturgie velikonočního třídenního koncipování se zvláštní pečlivostí. Církev chce nás i sebe samu ve své modlitbě vtáhnout do skutečnosti utrpení Páně, uvést skrze řeč do duchovního středu toho, co se stalo. Pokusíme-li se souhrnně charakterizovat liturgii hodin Bílé soboty, dotkne se nás především hluboký mír, jež liturgie vydechuje. Kristus vstoupil do skrytosti, ale také uprostřed neproniknutelné temnoty do úkrytu, ano, on sám se stal naším posledním úkrytem. Teprve nyní se naplňuje odvažné slovo žalmisty: I kdybych se chtěl skrýt v pekle, i tady jsi. Tak se v liturgii postupuje dopředu. Jako by do ní probleskovaly ranní červánky, první záře velikonočního rána. Jestliže nám Velký pátek klade před oči rozdrásané tělo Proboděného, liturgie Bílé soboty nám mnohem více připomíná obraz kříže ve staré církvi: kříž obklopený paprsky světla, jenž je znakem smrti i vzkříšení.

(Pokračování)

Z Joseph Ratzinger: *Das Geheimnis von Tod und Auferstehung. Betrachtungen zur Fasten- und Osterzeit.* Birgit Pottler (ed.).

St. Benno-Verlag GmbH, Leipzig.

Přeložil P. Jan Polák
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Jean-Paul Sartre (1905–1980) byl francouzský filosof, spisovatel, dramatik, literární kritik a politický aktivista. Byl ve 20. století jedním z hlavních představitelů existencialismu, blízký marxismu. [pozn. red.]

Rozjímání užitečná pro náš duchovní boj (4)

O PĚTI SMYSLECH A O VNITŘNÍCH DISPOZICÍCH DUŠE

(Rozjímání 26 a 27)

Bod I.

1. Nejdříve si připomenu hříchy, které jsem spáchal svými *pěti smysly*, a vyznám se z nich před našim Pánem.

a) Svými *očima* hřeším, když se dívám na věci, které jsou krásné, marnivé nebo bolestné, jen z marnivosti nebo zvědavosti, smyslůstnosti či s nečistým a zlým úmyslem a k pohoršení ostatních; často tedy hřeším věcmi, na které se dívám, anebo i úmyslem, se kterým se chci na ně dívat.

b) Svými *ušima* hřeším, když poslouchám marnivě a zvědavě řeči, neslušné novinky, malicherné pochvaly mé osoby, pomluvy druhých bez napomenutí anebo ukončení hovoru a bez toho, že bych ukázal nelibost, když jsem tím povinen. A když jsem si tolik navykl poslouchat takové řeči, odvykl jsem si rovněž naslouchat dobrým slovům, dobrým kázáním, radám i napravám těch, kteří mají povinnost je říkat.

c) Svým *čichem, chutí a hmatem* hřeším mnoha způsoby, když se dopouštím nestřídmosti, nečistoty, jak si ukážeme v dalším rozjímání.

d) Co však řeknu o hříších svého *jazyka*? Některá slova jsem řekl bez povinné úcty k Božimu jménu, některá bez povinné úcty a k pověsti mého bližního a k velké škodě své vlastní duše. Další slova byla sprostá a mluvil jsem věci, které se nehodí pro můj stav ani postavení, anebo na zakázaných místech, či v nevhodné chvíli k pohoršení druhých, jako se nemluví v kostele během mše svaté nebo během kázání. Stejně tak, když mluvím nevhodným způsobem, ukvapeně, neuváženě, velmi afektovaně a zbytečně hlasitě. Když tedy uvážím hříchy svými slovy, mohu říci se sv. Jakubem, že můj jazyk se stal „universitas iniquitatis“, „světem zla“, který „poskvřňuje celé tělo a ničí celý náš život, sám podpalován pekelným plamenem“ (Jak 3,6).

e) S těmito hříchy mohou páchat hříchy další, které se týkají nečistoty, s *dalšími údy těla*, jako je nepřiměřený smích, úsměv, posměch a pohyby hlavy, nohou a rukou; anebo i chůze přehnaným způsobem, příliš naspěch. O tomto Písmo svaté říká: „Oděv těla a smích zubů a chod člověka vypravují o něm.“ (Sir 19,26)⁽¹⁾

2. Když tedy zvážím tyto hříchy, musím být opravdu zděšen, že jsem zneužil tyto smysly, které mi Bůh dal, ke svému vlastnímu potěšení, pohodlí a cti.

Rozhovor. – Ó velký Bože, jak jsi trpěl tak velký neřád, kterého jsem se dopustil! Ó bídný člověče, jak ses opovážil vyhlásit válku proti všemohoucímu Bohu!

* * *

1. Co se pak týče *vnitřních dispozic duše*, nejdříve budu rozvažovat o *neřestech a hříších*, které převážně sídlí v *rozumu*, a také o ranách, které z nich vycházejí; a zjistím, že se dají zredukovat celkem na sedm.

a) První je *nevědomost* těch věcí, které mám vědět, jako jsou pravdy víry, jež mám věřit, ptát se na ně, přijmout je a praktikovat; ty jsou obsaženy ve vyznání víry a modlitbě „Otče náš“, ve svátostech a Božích přikázáních a v každé další povinnosti, která náleží mému stavu a vzdělání,⁽²⁾ neboť špatně je plním, když jim nerozumím. A jak říká sv. Pavel: „Kdo to neuznává, nedojde sám uznání.“ (1 Kor 14,38) Bůh mu pak řekne: „Neznám tě.“ S touto neřestí je také spojeno zaviněné zapomínání na všemohoucího Boha, jeho zákon, na který bych měl pamatovat, a můžeme rovněž říci, že kdokoliv zapomene, bude zapomenut; neboť pokud hříšně zapomenou na všemohoucího Boha a jeho konání, všemohoucí Bůh zapomene na mě a na mé konání.

b) Druhou neřestí rozumu je *nerozvážnost* nebo *ukvapenost* a *nedostatek rozvahy* v těch věcech, které musím konat nebo říkat, když se do nich vrhnu příliš vášnivě, bez předchozího uvážení, zda jsou dovolené či nedovolené, a bez rozvahy,⁽³⁾ od-

kud vychází nespočet pochybení a nedostatků, co se týče ctnosti.

c) Třetí neřestí je *ukvapenost* v *úsudku* slov či konání svých *bližních*, když je odsuzují, anebo předpokládám pochybení bez dostatečného důvodu,⁽⁴⁾ čímž zraňuji samotného všemohoucího Boha, protože si nárokuji jeho autoritu a sebe ustanovuji soudcem skrytých věcí, které náleží jen soudu Božímu. Stejně tak zraňuji i své bližní, které odsuzují bez důvodu; a také zraňuji i sebe samého, neboť mě obyčejně potká to, co jsem sám neuváženě odsoudil.

d) Čtvrtou neřestí je *nestálost* a *proměnlivost* v *konání dobra*, které jsem si *předsevzal*, a mé snadné proměny názorů; odtud pramení pochybení v uskutečnění dobrých předsevzetí, porušení slova, které jsem dal Bohu i svým bližním, a snadné svolení s pokušením a lichotivý klam těla; a s touto nestálostí je rovněž spojená změna názorů, nechat se unést pošestilou představivostí, která otupuje rozum a přetváří jej v hrubý a ukvapený způsob myšlení bez ladu a skladu. Odtud také pramení proměnlivost v konání dobra a přecházení od jednoho k druhému jen pro své vlastní potěšení a neustálou změnou se pak vyhýbat nudě.

e) Pátou neřestí je *zarputilost* ve vlastním úsudku a názoru, bez ochoty podřídit se úsudku svého představeného⁽⁵⁾ anebo těch, kteří jsou moudřejší a které bych měl poslouchat a vážit si jich. Odtud pak pramení mnoho hříchů neposlušnosti a vzpoury proti představeným, mnoho neshod při rozmluvách a mnoho ďábelských klamů, neboť, jak říká Job, „vlastní plány přivedou ho k pádu“ (Job 18,7).

f) Šestou neřestí je *chytrost* nebo *tělesná moudrost*, která obratně vynalézá prostředky, jak uskutečnit světské plány,⁽⁶⁾ odkud pak pramení podvody a klamání slovy i skutky i přetvářkou. Tato neřest je obvykle doprovázena nechápavostí a otupelostí rozumu v rozlišování věcí Božích a duchovních dober pro nesmrtelné duše, které jsou pak špatně posuzovány podle pravidel světa a ne podle Boha; a jak říká apoštol, tělesný člověk nechápe, že „přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím

a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem“ (1 Kor 2,14).

g) Sedmou neřestí je pak *zvědavost* s nezřízenou touhou vědět to, co není pro mě,⁽⁷⁾ jako je vědět věci, které jsou pro mou duši škodlivé a které překračují mé schopnosti, rovněž dozvědět se je skrze špatné prostředky, anebo chtít vědět věci, které mi neprospějí a jsou nevhodné pro můj stav i povolání, anebo jestliže jsou přiměřené, chci je vědět s neuspořádanými city a jen ze zvědavosti či marnivosti, zcela v protikladu, jak říká apoštol: „Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh.“ (Řím 12,3)

2. Toto je tedy sedm neřestí rozumu, a pokud budu zpytovat sebe sama, najdu se jimi vinen, a proto se pokorně obviním před Bohem a přiznám si, v jakém stavu je má ubohá duše, pokud její rozum, který ji řídí, je tak žalostný. Neboť jak říká náš Spasitel Kristus: „Je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě.“ (Mt 6,23), „A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy“ (Mt 15,14) a padají pak z vnitřní slepoty do věčného pekla. Proto se tedy musím pilně snažit částečně pokáním a částečně umrtvováním, abych se očistil od těchto sedmi neřestí, aby můj rozum byl jako „stříbro protřibené sedmkrát“ (srov. Ž 12,7), a poprosím Ducha Svatého s jeho sedmi dary, aby mě od těch neřestí očistil.

Rozhovor. – Ó Duchu Svatý, osvět mou duši darem „moudrosti“ proti mé nevědomosti a otupělosti! Daruj mi dar „rady“ proti mé nerozvážnosti, dar „rozumu“ proti mému zkaženému úsudku, dar „umění“ proti mé ukvapenosti, dar „síly“ proti mé proměnlivosti, dar „zbožnosti“ proti mé tělesné chytrosti a dar „bázně Boží“ čelit mé zvědavosti. Takto, jsem-li očištěn od těchto neřestí a jsem-li osvícen těmi to dary, mohu započít nový duchovní život (srov. Řím 11,20; 6,4; 7,6) a následovat tvá vnuknutí, aniž bych se od nich vzdálil! Amen.

Bod II.

1. Pak budu rozvažovat o *hříších*, které pramení z mé *vůle*, a jaké rány si působím, pokud ji následuji. To si uvědomím tím,

že je to má *vlastní vůle*; což stačí k tomu, abych k ní pojal nenávisť. Má vlastní vůle totiž lne pouze k hledání mého vlastního potěšení bez ohledu na všemohoucího Boha a mé bližní; a je nazvána mou vlastní, protože moje vůle je pomocníkem všemohoucího Boha a stvořená k tomu, aby se podrobila Boží vůli, avšak já tomu odporuji a tak ji zpronevřuji, jako by byla jen moje, a hledám pouze to, co se mi líbí. Neboť co je nejvíce nespravedlivá krádež, než ukrást Bohu vůli, kterou mi daroval, a tím klást odpor a dělat opak toho, co je vůle Boží?

Rozhovor. – Ó všemohoucí Bože, nedovol mi pro tvé nekonečné milosrdenství dopustit se tak velké nespravedlnosti! [...]

Bod III.

1. Následně budu rozvažovat o hříších a nedostatcích ostatních *vnitřních dispozic duše*, jimiž jsou *představivost* a *citové hnutí*, a o zlech, které z nich pramení.

a) Uvědomím si, že představivost je jako sál s mnoha obrazy a malbami; některé jsou však ošklivé, rouhavé a některé pak směšné, odporné a znetvořené; těmi se však zaobírám, abych je v sálu vymaloval, a mám v nich potěšení, tím též pobízím svůj rozum, aby se na ně díval a o nich přemýšlel; odtud pak pramení mnoho hříchů, které se nazývají „delectatio morosa“, tj. neustálé, přetrvávající potěšení v tělesnosti, pomstě, ctižádosti a lakomství, protože v nich mám potěšení ve své představivosti, jako by byly skutečné.

b) Pak budu rozvažovat nad vášněmi, které jsou jako rozbouřené moře, jež je zmítáno jedenácti vlnami vášní, které na sebe narážejí,⁽⁸⁾ tedy je to láska a nenávisť, touha a útek, smutek a radost, naděje a zoufání, bázeň a odvaha a hněv. Všechny většinou použiji ke zlu a ve špatné míře, neboť miluji to, co bych si měl ošklivit, ošklivím si to, co bych měl milovat, toužím po tom, čemu bych se měl vyhýbat, a vyhýbám se tomu, po čem bych měl toužit; raduji se z toho, z čeho bych měl být smutný, a jsem smutný z toho, z čeho bych se měl radovat. Odtud pak vycházejí těžké hříchy, neboť citová stránka s těmito zabarveními navádí vůli, aby s nimi souhlasila.

2. Proto jsou tyto vášně zbrani a jedem d'ábla, aby nás přemohl a vtáhl do mnoha hříchů⁽⁹⁾; neboť když vidí jakoukoliv vašeň se projevit, má nad tím radost, neboť vydávám nepříteli důležité zbraně, se kterými pak vítězí, pronásleduje mě a ničí. Kromě toho tyto vášně jsou též mými mučiteli, neboť vedou válku ve mně proti slabému duchu, obtěžují mě a činí mě chtivým toho, co nechci (srov. Řím 7,15), podle přání mého těla. Bojují zároveň jedny proti druhým, neboť vašeň touhy mě činí toužícím po tom, co si touha po cti oškliví, a touha po cti mě činí toužícím po tom, co vašeň lakomství odmítá. Jsem pak ten, o kterém Písmo svaté říká: „touží a ničeho nedosáhne“ (Př 13,4)⁽¹⁰⁾. Chci ctnost, protože je dobrá, a nechci ji, protože je namáhavá; chci neřest, protože je příjemná a nechci ji, protože je nečestná. Tato chtění a nechtění mých vášní jsou pak mučiteli mého ubohého srdce.

Rozhovor. – Ó, jak moc můžu naříkat nad sebou, když řeknu Bohu: „Proč jsi mě postavil proti tobě a proč jsem brmenem sám sobě?“ (srov. Job 7,20) Jak nešťastný jsem to člověk; kdo mě vysvobodí z tohoto těla? (srov. Řím 7,24) Ať mě tvá milost, ó Pane, potěší a vysvobodí mě z tak velké bídy!

(Pokračování)

Zdroj: Louis de Ponte, S. J. Meditations on the mysteries of our holy Faith. Richardson and Son, London 1852. Str. 289-303.

Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) Collat. XIV. c. 11, et S. Bonav. Opusc. de dicta sal. lib. III., et serm. de decem preceptis, tom. II.

(2) Překlad dr. Jana Hejčla. [pozn. překl.]

(3) STh 2, 2, q. 77.

(4) STh 2, 2, q. 53.

(5) STh 2, 2, q. 60 a. 3.

(6) Cass. Collat. 27, c. 5 a 27.

(7) STh q. 55 a. 3.

(8) STh 2, 2, q. 167.

(9) STh 2, 2, q. 13 a. 4.

(10) S. Amb. Lib I, offic. cap. 4.

(10) Překlad dr. Jana Hejčla. [pozn. překl.]

Bílá Voda, Travná a Javorník – bojovat o víru a najít ji

Představme si víru v Boha jako stavbu. Aby vůbec stála, musíme jí dát hluboké základy, a aby nám později nespadla, také silné zdi. Víra obojí dostane, když je nám oporou v těžkém životě, a také když si ji uhájíme proti nejrůznějším vlivům. To, jak takovou stavbu můžeme pomyslně vybudovat, nám ukáže i mnoho poutních míst, kupříkladu když se vydáme na jeden z okrajů naší republiky.

BÍLÁ VODA

Těm nejchudším lidem dělaly domovy, lesy a terén, kde se půda obdělávala stěží. Jakkoliv se ale lopotili, víra v Boha v jejich srdcích byla silná a právě tím, že je provázela nelehkým životem, měla i větší váhu. Není náhodou, že velký počet našich poutních míst byl vybudován v podobných lokalitách, nezřídka v těch, které dnes kreslí naše pohraničí. Tři taková místa se nacházejí v Jeseníkách, obklopeny hranicemi s Polskem, a na mapě tvořící jakýsi trojúhelník.

První z nich je v Bílé Vodě. Tato vesnice pro zhruba 350 obyvatel dostala svůj poetický název pravděpodobně podle odstínu dna potoka, který tudy protéká. Pyšní se zajímavými nej – je nejseverněji a zároveň nejzápadněji položenou obcí Českého Slezska.

Ačkoliv její dějiny sahají do 13. století, doložený vznik nese až letopočet 1532. Jako taková tak není o mnoho let starší, než události spjaté s poutním místem. Přitom je třeba upozornit, že do této historie promlouvají také pověsti.

V Bílé Vodě stávala nevelká kaple, ve které byla umístěná dřevěná soška její pat-

ronky, Panny Marie držící malého Krista. Místní jí říkali „Naše milá Paní“ a v hojném počtu si k ní chodili vyprošovat ochranu ve svých bolestech. Za vyslyšená dobrodíní ve svatostánku nechávali dary.

Počátkem 17. století celé místo a samozřejmě i kaplička připadly do rukou protestantů. Katolíkům bylo zakázáno do ní chodit, o což se měl starat muž, který ji střežil a věřící odtud i ranami holí vyháněl. Kaple tak zůstávala prázdná a nikdo se o ni nestaral.

Jednoho dne sem přijela skupina jezdců, pověřená svými pány, aby odtud odvezla zmiňované dary. Muži přitom uráželi posvátnou sošku, a když se jeden z nich natáhl po cenných předmětech ze zlata a stříbra, uhodil do kaple blesk. Její střecha se sesula a jezdce zasypala. Mrtvé je našel strážce kaple, který po této události zcela změnil přístup ke zbožným lidem i k samotné neporušené sošce.

Kdo však nadále brojil proti katolické víře, byli protestantští majitelé panství Hertwigswaldau, kam Bílá Voda spadala. Nadále nechtěli, aby místní do kaple chodili, a i když se z ní pomalu stávaly ruiny, nepovolovali její opravy. K těm došlo až po bitvě na Bílé hoře.

Příznivé a vše nahrazující časy měly jmenovatele především v baronu von Malitzovi, který jakožto katolík mariánskou kapli nechal obnovit. K vysvěcení došlo roku 1623. Pověst vypráví o tom, že mezi přítomnými při slavnosti vyčnival i muž se zarostlou tváří, opřený o poutnickou hůl a oblečený do hnědé kutny přepásané provazem. Po celou dobu pobožnosti zůstal venku a při zpěvu *Sláva na výsostech Bohu* poklekl, tváří se položil do trávy a začal plakat. Teprve až všichni odešli, vstoupil do svatostánku před sošku a promluvil k ní, přičemž sebe označil jako ztraceného syna, který se vrátil.

Nedaleko kaple si později vystavěl roubený domek a v něm žil dalších deset let, kdy pro vesnici i kapli vykonal spoustu práce. Nikdo nevěděl o jeho minulosti. Když však umíral, začal zvonit zvonem a těm, kteří k němu přiběhli, prozradil, že to byl právě on, kdo za vlády protestantů střežil kapli a vyháněl odtud katolíky.

Piaristická kolej

Po obnovení kaple do Bílé Vody opět mířili věřící. Společně tak psali další historii a dospěli k době, kdy Bílou Vodu zdědili Lichtenštejnové-Kastelkornové.

Bývalá piaristická kolej a kostel Navštívení Panny Marie v Bílé Vodě

Za jejich působení se opět začala konat procesí k posvátné sošce.

A díky tomuto knížecímu rodu na sebe dlouho nenechal čekat ani další výrazný rozvoj poutního místa. Zasloužil se o něj především olomoucký kanovník a později biskup Jakub Arnošt Lichtenštejn-Kastelkorn, který nechal rozšířit celý areál. Rozhodl se, že zde vystaví piaristickou kolej.

Rád zbožných škol byl v době pobělohorské přizván na Moravu kardinálem Františkem Ditrichštejnem, a to v rámci rekatolizace. Ve Slezsku se pro jeho činnost měla stát prvním působištěm Bílá Voda.

Dnem 15. prosince 1723 je datována zakládací listina. Stavba celého areálu, který vyrostl při původní kapli, probíhala ve třech etapách. Letopočet 1727 nese dostavění východní kvadratury, 1733 pak té západní. V ní zároveň vznikl piaristický seminář. A konečně roku 1755 se práce začaly týkat i samotného svatostánku.

Původní kaple už nepostačovala, a tak byl na jejím místě postaven velký jednolodní kostel. K jeho vysvěcení došlo 14. zá-

ří 1777 biskupem Filipem Gotthardem Schaffgotschem. Do nového chrámu byla přenesena také posvátná mariánská soška.

Akce Ř

Dál nás historie Bílé Vody přivádí do doby temné a bolestivé, ve které komunistický režim tvrdě vytáhl do boje proti katolické církvi. Psal se rok 1950, kdy došlo ke zrušení nejprve mužských klášterů a později i těch ženských.

Bílé Vody se týkala především *Akce Ř*. Z kláštera piaristů byl vytvořen internační tábor a do něho začaly být na svátek sv. Václava svázeny řeholnice ze zrušených konventů v Československu. Nejprve více než sto sester, které si sem směly vzít jen to nejnnutnější. Stejně jako stovky dalších, internovaných později. Celkově se uvádí počet okolo 1 000 sester.

V roce následujícím byly práce schopné řeholnice přesunuty do Javorníku či Vidnavy a pracovaly v textilkách. V Bílé Vodě pak zůstávaly jen ty nemocné. Po celou dobu zde panovaly krušné podmínky. Sestry neměly z čeho vařit, na topení jim byl přidělen uhlák na den. K dobré poho-

dě nepřispívala ani odlehlost místa, obklopeného polskými hranicemi.

Řeholnice také byly sledovány a o jejich pohybu vznikaly záznamy. A ve chvíli, kdy potřebovaly opustit Bílou Vodu (například k lékaři), musely žádat o povolení.

Internace trvala až do konce komunistického režimu. Po jeho pádu sestry mohly zpátky do svých domovských klášterů, poslední odtud odešly dokonce až roku 2005.

Některé se však logicky vrátit nemohly. Jejich památku s otiskem útrap pro víru můžeme uctít v Bílé Vodě na hřbitově, který je chráněn jako kulturní památka. Odpočívá zde na 700 řeholnic! Za nimi bychom měli přicházet s respektem před silou zbožnosti, již bolest neotrásla, ale naopak ji opevnila těmi nejsilnějšími zdmi. Příkladnými jsou zejména v dnešní době, kdy se dozvídáme o výrazném úbytku věřících hlásících se k církvi.

Mimochodem, na zmíněném hřbitově také odpočívají dřívější majitelé Bílé Vody, dále piaristé, kteří zde působili, a také účastníci pochodu smrti z koncentračního tábora v Osvětimi, který tudy procházel.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smířte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

Evangelium - Lk 15,1-3.11-32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“

Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: »Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.« On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do

daleké země a tam svůj majetek rozmánilým životem promarnil.

Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: »Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!« Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: »Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.« Ale otec nařídil služebníkům: »Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykr-

mené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev a zase žije, byl ztracen a je zase nalezen!« A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: »Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.« Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: »Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!« Otec mu odpověděl: »Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.«

TRAVNÁ

Další díl zmíněného pomyslného trojúhelníku poutních míst na Jesenicku je vzdálen od Bílé Vody zhruba 15 kilometrů. Travná je skromná obec, ve které žije okolo 50 obyvatel. Už jen proto nás překvapí počet a velikost místních církevních památek.

Kaple, která podnítila zdejší poutní tradici, je zasvěcena Panně Marii Lasalettské, což nám připomíná, že víra nezná hranic ani vzdáleností, a také to, že Bůh, Kristus i Panna Maria nehledí na to, jaké jsme národnosti.

Vždyť za vznikem kaple stojí události, jež se odehrály více než 1 500 kilometrů odtud. Ve francouzských Alpách, v obci La Saletta, se malým dětem Maximinu Giraudovi a Melánii Calvatové zjevila Panna Maria. Došlo k tomu 19. září 1846. Bohorodička plakala a Melánii sdělila poselství varující před světovým zlem.

V té době v obci Travná žila Veronika Eichingerová, kterou sužovala nejmenovaná duševní choroba. Zprávy o velkých událostech z Francie na ni silně zapůsobily, a tak slíbila, že pokud se ze svých obtíží dostane, ke cti Panny Marie Lasalettské nechá v Travné postavit kapli.

Prosby byly vyslyšeny až po třech letech, nicméně Veronika na svůj slib neza-

Poutní kaple Panny Marie Lasalettské v Travné. Kaple je součástí souboru staveb poutního místa, který byl v roce 2003 prohlášen kulturní památkou ČR.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Jsem s vámi a modleme se společně. Pomozte mi, dítěta, modlitbou, aby satan nezískal převahu. Jeho moc smrti, nenávisti a strachu navštívila Zemi. Proto, dítěta, vraťte se k Bohu a modlitbě, půstu a odříkání si, za všechny ty, kteří jsou pošlapáni, chudí a nemají hlas v tomto světě bez Boha. Dítěta, jestli se nevrátíte k Bohu a jeho přikázáním, nemáte budoucnost. Proto mne k vám poslal, abych vás vedla. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Medžugorje 25. února 2022

pomněla. Její zásluhou tak v Travné začala vznikat malá dřevěná kaplička, velikostí připomínající spíše Boží muka.

Pro ni byl také vytvořen oltářní obraz, o kterém se brzy začalo tvrdit, že je záračný a jeho léčivá moc působí především na oči. Přicházeli k ní tak prosebníci zejména se zrakovými potížemi, což se umocnilo, když byly obdobné účinky jako při obraze objeveny v pramenu léčivé vody, nalezeném kousek od kaple.

To se stalo při stavbě svatostánku nového v roce 1889, který pak kvůli malému prostoru pro poutníky o dva roky později nahradila kaple nová.

Kaple Panny Marie Lasalettské je ovšem jen malou částí celého souboru poutních staveb v Travné. Jejich počet je vzhledem k nevelké a minimálně osídlené vesnici neobvyklý. Především v ní vyniká farní kostel Neposkvrněného početí Panny Marie, jehož monumentalita pramení z novogotického slohu.

Postaven byl v období 1878–1882 na místě kostela dřívějšího. Architektonicky se pod něj podepsal slavný Friedrich von Schmidt z Vídně.

Další zdejší skvost vznikl roku 1889 u zmiňovaného pramene léčivé vody. Jedná se o grotto, uměle vytvořenou jeskyni se sochou Panny Marie Lurdské. A nesmíme zapomenout na křížovou cestu. Byla vybudována roku 1894 a sestává ze čtrnácti výklenkových kaplí. Ty vedou poutníky po zalesněném svahu a do každé z nich je umístěna plastika vyjadřující příslušné zastavení křížové cesty.

JAVORNÍK

Travná je vesnička spadající pod Javorník, který je dalším bodem při cestě po zdejších poutních místech. Nad tímto městečkem se zhruba 2 700 obyvateli se tyčí zámek Jánský vrch a v jeho měst-

ské památkové zóně stojí farní kostel Největější Trojice.

Ovšem pro poutníky je daleko důležitější odlehlá kaple sv. Antonína Paduánského. Byla postavena v letech 1893–1894 na místě svých dvou předchůdkyň. K té úplně původní se vztahují dva příběhy.

Poutní kaple sv. Antonína Paduánského v Rychlebských horách na Javornicku

Učitelství pomocník Adam Antonín přišel o svou milovanou, která na konci 17. století, v době čarodějnických procesů, údajně přišla o život na mučidlech. Zoufalý muž pak utekl do lesů, aby zde žil daleko od ostatních lidí jako poustevník. Na dub měl také pověsit obrázek sv. Antonína, který byl později umístěn v nedaleko postavené malé dřevěné kapli.

Druhá pověst vypráví taktéž o zpodobnění patrona všech, kteří něco hledají, ovšem ne o obrázku, nýbrž o soše. Vyřezána měla být v 18. století velitelem chorvatské jednotky, která se do zdejších lesů dostala během druhé slezské války.

Vojáci byli žízniví a potřebovali vodu. Proto začali kopat, aby našli pramen. To se jim skutečně povedlo, za což zmiňovaný

velitel vyjádřil vděčnost vytvořením sošky a jejím umístěním na nedaleký smrk.

Nicméně kapli související s jedním z těchto dvou příběhů roku 1806 nahradila nová, s věžičkou a zvonem. Ovšem přestavěna byla i ona. A napomohla k tomu tato událost: syn koželuha Aloise Lorence spadl z mostu do rybníka a začal se topit. Naštěstí se ale zachránil a přežil. Jeho maminka Emílie zachování jeho života připisovala Bohu a jako výraz vděčnosti věnovala peníze javornickému staviteli Aloisi Utnerovi, aby za ně nechal postavit nový svatostánek.

Navrať mu její jas

Dnes můžeme v Javorníku přicházet nejen ke kapli, ale také k prameni vody se skalkou a také k dřevěné soše sv. Antonína Paduánského, vytvořené řezbářem Jaroslavem Pecháčkem. Díky ní je místo odkazem tohoto světce prostoupeno ještě víc, což nás přímo vybízí myslet i na slova modlitby, již se k němu modlíme. A v ní se mimo jiné říká: „...kdo ztratil víru v Bohu, navrať mu její jas. Je málo lásky v lidu, protože málo víry je...“

Ano, málo víry je, přičemž smutným faktem zůstává, že lidí, kteří se k ní hlásí, stále ubývá. Tři poutní místa na Jesenicku, tvořící zmiňovaný pomyslný trojúhelník, jako by se ale snažila proti tomuto faktu bojovat. Ať historickým kontextem, nebo tím, co z něho zůstalo pro časy příští.

V Javorníku můžeme prosit, aby se mezi lidí vracela víra. V Bílé Vodě zase vidíme, že těžký život pro ni staví ty nejhlubší základy, aby ji ani zhoubný totalitní režim nezničil. A Travná nechť je mementem pro to, že silná víra nemá hranice.

I s tím na tato tři místa přicházejme. Připomeňme si na nich, že velkým úkolem nás křesťanů je víru nejen mít, ale především si ji uchovat. Ani ne tak během klidných časů, jako v těch, kdy na nás doráží pochybnosti a kdy nás různé svody nutí k tomu, abychom ji opustili.

Mysleme na to, až budeme procházet jakýmkoliv místem s takovou tradicí, mysleme na ty, kteří ve svém boji si ce zakusili bolest, ale vlastní víře vtiskli větší váhu a povýšili ji na úroveň, která je pevná a dotýká se nebe. Vždyť od ní je jen krůček k tomu, dojít za Bohem.

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA DUBEN 2022

Úmysl papeže: Za zdravotníky

Modleme se za zdravotníky, kteří s velkým nasazením pečují o nemocné i starší lidi, aby zejména v nejhudších zemích byli účinně podporováni ze strany vlády i svého okolí.

Národní úmysl: Za nová kněžská a řeholní povolání

Modleme se za ty, kteří uvažují o povolání ke kněžství, jáhenství a zasvěcenému životu, aby poctivě naslouchali Pánovu hlasu a odvážně odpověděli na jeho volání.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Zdroj: Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova (www.jesuit.cz)

POUŤ ZA OBNOVU VÍRY V RODINÁCH

k blahoslavenému Karlu Rakouskému u příležitosti 100. výročí jeho smrti

**3. dubna 2022 v 17.30 v kostele Božského Srdce Ježíšova v Rajhradě
(v klášteře sester Těšitelek BSJ)**

PROGRAM: 17.30 společná modlitba u ostatků bl. Karla Habsburského • 18.00 slavnostní mše svatá – celebruje Mons. Pavel Konzbul, pomocný biskup brněnský; zpěvem doprovází Pěvecký sbor z Nové Vsi na Moravě.

Můžete se přidat k pěším poutníkům z Tuřan (sraz u kostela Panny Marie ve 14.00, tel. 725 376 619), Ořechova (sraz u kostela Všech svatých ve 14.45, tel. 777 674 936), Střelice (sraz u Kostela Nejsvětější Trojice ve 14.00, tel. 602 646 981). Cyklopaouť startuje v 16.00 od kostela v Újezdě u Brna (tel. 736 631 019).

Další informace: tel. 607 044 730.

Svatý Josef – otec ve vlídnosti

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

a jeho lásce. V mnoha podobenstvích je hlavním hrdinou postava otce. Jedním z nejznámějších je jistě příběh milosrdného otce, o němž vypráví evangelista Lukáš (srov. Lk 15,11–32). Toto podobenství zdůrazňuje nejen zkušenost hříchu a odpuštění, ale také způsob, jakým se odpuštění dostává k člověku, který se provinil. Text říká toto: „Když byl ještě daleko od domu – hříšný syn, který se zatoulal –, když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnutě mu vyšel vstříc, vrhl se mu kolem krku a políbil ho.“ (v. 20) Syn očekával trest, spravedlnost, která by mu nanejvýš přisoudila místo jednoho ze služů, ale ocitá se v otcově objetí. Vlídlost je něco většího než logika světa. Je to nečekaný způsob, jak dosáhnout spravedlnosti. Proto nikdy nezapomínejme, že Bůh se našich hříchů nebojí: dobře si to zapamatujme. Bůh se nebojí našich hříchů, je větší než naše hříchy. Je Otcem, je láskou, je vlídný. Neděsí ho naše hříchy, naše chyby, naše pády, ale děsí ho uzavřenost našich srdcí – ano, kvůli tomu trpí – děsí ho náš nedostatek víry v jeho lásku.

V prožívání Boží lásky je velká vlídlost. A je krásné pomyslet na to, že prvním člověkem, který tuto skutečnost Ježíšovi předal, byl sám Josef. Boží věci k nám totiž vždy přicházejí zprostředkovaně skrze lidské zkušenosti. Před časem – nevím, jestli jsem se o tom zmiňoval – skupinu mladých lidí, kteří hrají divadlo, zasáhlo toto podobenství o milosrdném otci a rozhodli se, že na toto téma, na tento příběh, udělají kus popového divadla. A udělali to dobře. Celý příběh nakonec spočívá v tom, že přítel naslouchá synovi, který se odcizil svému otci, který se chtěl vrátit domů, ale bál se, že ho otec vyhodí a potrestá a podobně. A přítel mu v té popové opeře říká: „Pošli posla a řekni, že se chceš vrátit domů, a jestli to otec přijme, ať dá na znamení toho do okna kapesník, do okna, které uvidíš, jakmile se budeš blížit domů.“ Tak se to stalo. A opera se zpěvem a tancem pokračuje až do chvíle, kdy se syn přiblíží a spatří domov. Když vzhledne, vidí dům plný bílých kapesníků: plný. Ne jedno, všechna

okna, tři nebo čtyři [kapesníčky] na okno. To je Boží milosrdenství. Nebojí se naši minulosti, našich špatných věcí: ne. Bojí se pouze uzavření. Takže... všichni máme nějaké úcty, ale smířit se s Bohem je krásná věc, protože začneme mluvit a on nás obejmě. Vlídlost.

Pak se můžeme ptát sami sebe, zda jsme sami zakusili tuto vlídlost a zda jsme se stali jejími svědky. Zamysleme se. Vlídlost totiž není primárně citová nebo sentimentální záležitost: ne. Je to zkušenost, že se cítíme milováni a přijímáni právě ve své chudobě a bídě, a tak proměňování Boží láskou.

Bůh nespolehá jen na naše talenty, ale také na naši vykoupenou slabost. Naše slabost je vykoupěna a on na to spoléhá. Proto například svatý Pavel říká, že existuje plán i pro jeho křehkost. Ve skutečnosti napsal korintské obci: „Abych nezpychl, byl mi dán do těla osten, satanův posel, aby mě zasáhl.... Proto jsem se třikrát modlil k Pánu, aby mě toho zbavil. A on mi řekl: »Stačí ti má milost, neboť ve slabosti se plně projevuje síla.«“ (2 Kor 12,7–9) Pán nás nezbavuje všech slabostí, ale pomáhá nám žít ve slabostech a bere nás za ruku. Ale jak to? Ano, bere za ruku naše slabosti, nás s našimi slabostmi, je nám nablízku. A to je vlídlost.

Zkušenost vlídnosti spočívá v tom, že vidíme, jak Boží moc prochází právě tím, co nás činí nejkřehčími; ovšem pod podmínkou, že se odvrátíme od pohledu Zlého, který „nás nutí dívat se na naši křehkost s negativním úsudkem“, zatímco Duch Svátý ji „vynáší na světlo s vlídností“ (*Patris corde*, 2). „Vlídlost je nejlepší způsob, jak se dotknout toho, co je v nás křehké. (...) Podívejte se, jak se ošetřovatelé dotýkají ran nemocných: s vlídností, aby jim ještě více neublížili. A právě tak se Pán dotýká našich ran, se stejnou něhou. Proto je důležité setkat se s Božím milosrdenstvím, zejména ve svátosti smíření, v osobní modlitbě s Bohem, ve zkušenosti pravdy a vlídnosti. Paradoxně i Zlý nám může říkat pravdu: je lhář, ale jde stranou, aby nám řekl pravdu, aby nás pak přivedl ke lži. Zlý to však dělá proto,

aby nás odsoudil. Pán nám říká pravdu a natahuje k nám ruku, aby nás zachránil. My však víme, že pravda, která přichází od Boha, nás neodsuzuje, ale přijímá, objímá, podporuje, odpouští nám.“ (*tamtéž*) Bůh vždycky odpouští: запиšte si to do hlavy a do srdce. Bůh vždy odpouští. Jsme to my, kdo se unavuje prosit o odpuštění. Ale vždycky odpustí. Ty nejošklivější věci.

Je tedy dobré, abychom se zrcadlili v Josefově otcovství, které je zrcadlem otcovství Božího, a ptali se sami sebe, zda dovolíme Pánu, aby nás miloval svou vlídností a každého z nás proměnil v muže a ženu schopné takto milovat. Bez této „revoluce vlídnosti“ – potřebujeme revoluci vlídnosti! – bez této revoluce vlídnosti riskujeme, že zůstaneme uvězněni ve spravedlnosti, která nám nedovoluje snadno vstát a která zaměňuje vykoupění za trest. Proto chci dnes zvláštním způsobem vzpomenout na naše bratry a sestry, kteří jsou ve vězení. Je správné, aby ti, kdo se dopustili chyby, za ni zaplatili, ale ještě správnější je, aby ti, kdo se dopustili chyby, měli možnost se ze své chyby napravit. Nelze praktikovat odsouzení bez okna naděje. Každé odsouzení má vždycky okno naděje. Mysleme na naše bratry a sestry ve vězení, mysleme na Boží vlídlost k nim a modleme se za ně, aby v tomto okně naděje našli cestu k lepšímu životu.

Na závěr se pomodleme tuto modlitbu:

Svatý Josefe, otče ve vlídnosti, nauč nás přijmout, že jsme milováni právě v tom, co je v nás nejslabší. Dej, abychom nekladli překážky mezi naši chudobu a velikost Boží lásky. Vzbud' v nás touhu přiblížit se smíření, aby nám bylo odpuštěno a abychom byli schopni vlídně milovat své bratry a sestry v jejich chudobě. Buď nablízku těm, kdo se dopustili špatnosti a zaplatili za ni; pomoz jim najít vedle spravedlnosti i vlídlost, aby mohli začít znovu. A nauč je, že prvním způsobem, jak znovu začít, je upřímně požádat o odpuštění a pocítit Otcovo pohledání.

Děkuji.

*Přeložil Petr Vacík, Česká sekce
Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 28. 3. 2022

6:05 Po volání: S jezuiti z Brna **7:10** Janomamové v Brazílii **7:31** Víra do kapsy **7:45** V pohorách po horách: Čtyři palice – Žďárské vrchy **7:55** Výpravy do divočiny: Do tropů Afriky **9:10** Harfa Noemova: Jan Zástěra – Korunovace českých králů **9:35** Svatí Cyril a Metoděj **9:50** Outdoor Films s Martinem Wágnerem (74. díl): V Rusku najdeme pustá a tajemná místa **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Poletuchy: Na skok do Trenčína **13:35** Historie sklářství v Karolince **14:00** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Cesta od svatého Viktora do Cima Grappa **14:40** Noční univerzita: Mgr. et PhDr. Gabriel Peter Hunčaga OP, PhD. – Vzdělávací systém dominikánů ve vrcholném středověku **16:00** V souvislostech **16:20** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Abychom nezapomněli... O nejmenších muzeích **17:40** Kaplani naděje: Anna Macková **18:00** Sedmihlášky (134. díl): Babka a kozlík **18:05** Příběhy Starého zákona: Babylonská věž **18:12** Patagonie: Misionářský sen **18:30** Malina Brothers na Mohelnickém dostavníku 2016 **18:55** Vezmi a čti: Březen 2022 [P] **19:15** Za obzorem: Jan Ámos Komenský, 430. výročí narození [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Ateliér užité modlitby [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:20** Nebe nad hlavou [P] **21:35** Putování po evropských kláštřech: Klášter dominikánek v Caleruega, Španělsko **22:10** Kulatý stůl: Bolavé duše dětí **23:40** Továrna mezi vodami **0:20** Portréty krajiny **0:45** Dobrá firma **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 29. 3. 2022

6:05 Po volání: S paulány ve Vranově u Brna **7:05** 20 let Akademie Václava Hudečka: Luhačovice **7:25** Outdoor Films s Martinem Vrbickým: Filmař sportovního prostředí **9:10** V souvislostech **9:30** Cvrlikání (82. díl): Roman Dostál a přátelé **10:40** Noční univerzita: Petr Kadlec – Koukej, Bože, moje lajky! **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Padající andělé **13:20** Adopce srdce **14:05** Klapka (110. díl): Klapka s Ing. Arnoštem Lukešem **15:10** Dokořán: S Pavlem Fischerem **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** V pohorách po horách: Čtyři palice – Žďárské vrchy **16:40** Bohem zapomenuté kouty **17:15** Pašijový kříž **18:00** Sedmihlášky (134. díl): Babka a kozlík **18:05** Příběhy Starého zákona: Abraham **18:15** Animované biblické příběhy: Samuel **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Maria Curie-Sklodowska (1867–1934) **19:10** Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy, v katedrále sv. Víta **19:25** Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** V pohorách po horách: Đurkovec – Bukovské vrchy **21:00** Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter ve Vitorchiano, Itálie **21:25** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) **22:05** Má vlast: Šumperk **22:50** Moje obrazy jsou dílem staletí **23:10** Terra Santa News: 23. 3. 2022 **23:30** Na pomezí ticha a tmy **0:20** Lidé a město **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 30. 3. 2022

6:05 Po volání: Se salesiány v Brně-Žabovřeskách **7:10** Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2022 **7:30** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **8:25** Zambijský Bambo **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** V pohorách po horách: Malý Rozsutec – Malá Fatra **10:10** Noční univerzita: Mgr. et PhDr. Gabriel Peter Hunčaga OP, PhD. – Vzdělávací systém dominikánů ve vrcholném středověku **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dedičstvo národů: MFF Myjava 2019 **14:05** Ateliér užité modlitby **15:10** Křešice **15:18** Dopis z Indie **15:38** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrden-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

ství **16:00** Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2022 **16:20** Jak potkávat svět (30. díl): S básníkem Františkem Novotným a hercem Lud'kem Munzarem **17:40** Setkání: Marian Jurečka – kaplička v Olši **18:00** Sedmihlášky (134. díl): Babka a kozlík **18:05** Strýček Emu: Čas **18:20** Příběhy Starého zákona: Sodoma a Gomora **18:25** Kaplani naděje: P. Antonín Klaret Dabrowski **18:40** Poletuchy: Na skok do Zlína **19:25** Terra Santa News: 30. 3. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DCM [L] **21:10** Putování po evropských kláštřech: Klášter trapistek v Elzas, Francie **21:40** Noční univerzita: Jan Špilár – Chození bez omrzení [P] **22:30** V pohorách po horách: Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **22:35** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Cesta od svatého Viktora do Cima Grappa **23:00** Generální audience papeže Františka **23:25** Obnova objektu Libušín po požáru **0:00** Dům ze skla? **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 31. 3. 2022

6:05 Po volání: S františkánkami v Olomouci **7:10** Pokojné umírání: Paliativní péče vs eutanazie **7:40** Nebe nad hlavou **8:00** Terra Santa News: 30. 3. 2022 **8:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) **9:10** Moje obrazy jsou dílem staletí **9:30** Za obzorem: Jan Ámos Komenský, 430. výročí narození **10:00** Kulatý stůl: Bolavé duše dětí **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Otrokovice **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Nebojte se... **15:10** Slovanský Velehrad **15:30** Pomoc, která se točí **16:00** Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2022 **16:20** Bosna a Hercegovina: Opomenutí [P] **16:55** V pohorách po horách: Čtyři palice – Žďárské vrchy **17:05** Vezmi a čti: Březen 2022 **17:25** Léta letí k andělům (1. díl): Karel Herbst – salesián, světitel biskup **18:00** Sedmihlášky (134. díl): Babka a kozlík **18:05** Příběhy Starého zákona: Abraháмова oběť **18:15** Ovečky: 5. neděle postní [P] **18:45** Dobrý voják Charlie **19:25** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Letem jazzem (15. díl): Cole Albert Porter – zpívá Martin Chodúr [L] **21:20** Putování po evropských kláštřech: Leo Disch, benediktin z kláštera ve Vaals, Belgie **21:45** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Karel Havelka [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2022 **0:30** Nikaragua: Pán, záruka míru **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 1. 4. 2022

6:05 Po volání: S vincentiny v Bratislavě **7:05** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2022 **7:25** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **8:30** Turzovka **9:10** Můj chrám: Novinář Mikuláš Kroupa, ředitel Post Bellum, kostel Nejsvětějšího Salvatora, Praha **9:30** Poutníci času: S Jiřím Kalátem **9:50** Animovat znamená vdechnout život **10:05** Ateliér užité modlitby **11:10** ARTBITR – Kulturní magazín **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na úsvitu společných dějin **13:20** Setkání (2. díl): MUDr. Tom Philipp – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Praze-Modřanech **13:30** Malina

Brothers na Mohelnickém dostavníku 2016 **14:05** Jak potkávat svět (10. díl): S Alfrédem Strejčkem **15:30** V pohorách po horách: Ploská – Velká Fatra **15:40** Nebe nad hlavou **16:00** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2022 **16:20** O starých Starých Hamrech **17:05** Buon giorno s Františkem **18:00** Sedmihlášky (134. díl): Babka a kozlík **18:05** Příběhy Starého zákona: Josef Egyptský [P] **18:13** Flešbky – Godzone podcast **18:45** Na startu: S Janem Kubínem **19:10** Středoafričká republika – Když se pomsta stane zákonem [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Duben 2022 [L] **21:20** Putování po evropských kláštřech: Peter Hans Kolvenbach, generální představený jezuitů **21:55** Expedice Rembaranka 1969 **23:00** Za obzorem: Jan Ámos Komenský, 430. výročí narození **23:30** Outdoor Films s Martinem Vrbickým: Filmař sportovního prostředí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 2. 4. 2022

6:05 Po volání: S dominikány v Praze **7:05** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **7:20** BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel **7:35** Vezmi a čti: Březen 2022 **7:55** Sedmihlášky (134. díl): Babka a kozlík **8:00** Ovečky: 5. neděle postní **8:25** Animované biblické příběhy: Samuel **8:50** Strýček Emu: Čas **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Maria Curie-Sklodowska (1867–1934) **9:30** Víra do kapsy **10:00** Uvítací ceremoniál na mezinárodním letišti na Maltě: Papež František na Maltě [L] **10:25** Poutníci času: S šéfkuchařem Radkem Davidem **10:40** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Karel Havelka **10:55** Flešbky – Godzone podcast [P] **11:30** Přejeme si... [P] **11:50** Setkání s představiteli veřejného života a diplomatickým sborem: Papež František na Maltě [L] **12:50** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Nový Zéland **13:10** Pod lampou **15:15** Nebojte se! CSM 2017 **16:00** Talisk na Folkových prázdninách **16:50** Chaplin ve filmovém ateliéru **17:30** Modlitební setkání v národní svatyni „Ta'Pinu“: Papež František na Maltě [L] **18:35** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Romea Strata [P] **19:05** Slovo na neděli: 5. neděle postní [P] **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Hlubinami vesmíru s dr. Petrem Marešem, ESERO [P] **20:50** V pohorách po horách: Čertova kazatelna – Rychlebské hory [P] **21:00** Mezi pražci (105. díl): Duben 2022 [P] **21:50** Evangelium podle Marka **23:50** Harfa Noemova: Mladí a jejich violoncella (PCQ) I. **0:15** Na pomezí ticha a tmy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 3. 4. 2022

6:05 Po volání: S boromejkami v Praze **7:05** Nebe nad hlavou **7:20** Slovo na neděli: 5. neděle postní **7:45** Letem jazzem (15. díl): Cole Albert Porter – zpívá Martin Chodúr **9:00** Dokořán: S Pavlem Fischerem **9:50** Poutníci času: S provazníkem Jindřichem Bedaňem [P] **10:15** Mše svatá a modlitba Anděl Páně na náměstí dei Granai ve Florianě: Papež František na Maltě [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** V souvislostech **13:00** Zpravodajské Noeviny: 31. 3. 2022 **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vzkříšení Lazara (Jan 11,1–45) **14:35** Mezi pražci (105. díl): Duben 2022 **15:25** Sedmihlášky (25. díl): Keď si ty taký krajčír **15:30** Ovečky: 5. neděle postní **15:55** Strýček Emu [P] **16:05** Animované příběhy velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867–1912, Orville 1871–1948) **16:30** ARTBITR – Kulturní magazín **16:45** Setkání s migranty v uprchlickém centru Jana XXIII. v Hal Faru: Papež František na Maltě [L] **17:30** Studio František: Papež František na Maltě [L] **19:10** Charita Vsetín **19:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Karel Havelka **19:45** Přejeme si... **20:05** Jiří Suchý: Konečně!! **21:00** Nostalgie [P] **23:25** Buon giorno s Františkem **0:10** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:25** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 28. 3. o 14:00 hod.:

Kulmenie (Pieta)

Pieta – majstrovské dielo mladého Michelangela Buonarottiho, ktorú dobová kritika označila za zázračnú a vyslúžilo si titul „najkrajší mramor v Ríme“ – ukrýva v sebe aj silný duchovný odkaz. Viac sa dozviete v ďalšej časti relácie Kulmenie s Palim Dankom.

Utorok 29. 3. o 16:30 hod.: Stojí to za to! (Manželia Žaneta a Stanislav Málíkovci) (dokument)

Svedectvá manželských párov o tom, že manželstvo má zmysel.

Streda 30. 3. o 21:50 hod.:

Peter medzi nami (Svätý Otec začal nový cyklus katechéz «Uzdraviť svet»)

Svätý otec František predstavil Ježiša ako uzdravovateľa, lekára duše i tela. V novom cykle s názvom „Uzdraviť svet“ pápež reaguje na situáciu pandémie a post-pandémie v duchu evanjelia a sociálnej náuky Cirkvi. Pozýva veriacich mať pohľad upretý na Ježiša a takto pripraviť lepšiu budúcnosť.

Štvrtok 31. 3. o 16:05 hod.:

Pavol VI. – Nepochopený pápež (dokument)

Dokument rozpráva o tom, ako pápež čelil tieňom nie len druhej svetovej vojny, ale aj vojne vo Vietname, ktorá rozdeľovala svet aj názory v Cirkvi samotnej.

Piatok 1. 4. o 16:05 hod.:

Turínske plátno – história tajomstva (dokument)

Je Turínske plátno rubášom, do ktorého bolo zabalené telo ukrižovaného Ježiša, alebo ide o stredoveký podvrh? Čo nám moderná veda hovorí o tomto predmete? Na tieto a ďalšie otázky odpovedajú talianski vedci a univerzitní profesori z rôznych odborov.

Sobota 2. 4. o 20:30 hod.:

Apoštolská cesta pápeža Františka na Maltu

Modlitbové stretnutie v Národnej svätyni Ta' Pinu na Goze – záznam.

Nedeľa 3. 4. o 14:00 hod.:

Pôstne zamyslenia kardinála Cantalamessu

Záznam pôstnych zamyslení kardinála Raniera Cantalamessu O. F. M. Cap. na tému «Vezmite, jedzte: toto je moje telo» (Mt 26,26).

NÁRODNÍ POCHOD PRO ŽIVOT • Praha, sobota 30. 4. 2022

Prijďte na každoročnú manifestáciu všetkých, kto verí, že každé počaté dieťa má dostať šancu.

Program: 11.00 Pražský hrad, katedrála – mše svätá • 13.00 Klárov – doprovodný program a občerstvenie • 14.30 Pochod pro život centrom Prahy na Václavské náměstí. **Více informací a přihlášení na <https://hnutiprozivot.cz/pochod-pro-zivot>.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. BŘEZNA – 2. DUBNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 3.		PO 28. 3.		ÚT 29. 3.		ST 30. 3.		ČT 31. 3.		PÁ 1. 4.		SO 2. 4.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	363	405	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	363	406	367	410	370	414	373	418	377	422	380	425	384	429
Antifona k Zach. kantiku	363	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Prosby	364	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	364	407	368	412	371	415	375	419	378	423	381	427	385	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Nešpory:														
SO 26. 3.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298
Antifony	361	404	365	408	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	361	404	366	409	369	413	372	416	376	420	379	424	382	428
Ant. ke kant. P. M.	362	405	366	409	369	413	373	417	376	421	379	424	383	428
Prosby	362	405	366	409	370	413	373	417	376	421	379	425	383	428
Záv. modlitba	364	407	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 27. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: Joz 5,9a.10–12
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7
 Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
 2. čt.: 2 Kor 5,17–21
 Ev.: Lk 15,1–3.11–32

nebo čtení z cyklu A:

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6–7.10–13a
 Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
 Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
 2. čt.: Ef 5,8–14
 Ev.: Jan 9,1–41

Pondělí 28. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17–21
 Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
 Ev.: Jan 4,43–54

Úterý 29. 3. – ferie

1. čt.: Ez 47,1–9.12
 Ž 46(45),2–3.5–6.8–9
 Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)
 Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Středa 30. 3. – ferie

1. čt.: Iz 49,8–15
 Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18
 Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)
 Ev.: Jan 5,17–30

Čtvrtek 31. 3. – ferie

1. čt.: Ex 32,7–14
 Ž 106(105),19–20.21–22.23
 Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
 Ev.: Jan 5,31–47

Pátek 1. 4. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22
 Ž 34(33),17–18.19–20.21+23
 Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce.*)
 Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30

Sobota 2. 4. – připomínka sv. Františka z Pauly

1. čt.: Jer 11,18–20
 Ž 7,2–3.9bc–10.11–12
 Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)
 Ev.: Jan 7,40–53

K PROHLOUBENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

VÍRA BOJUJÍCÍ

Wilfrid Stinissen • Ze švédštiny přeložila Anna Benc • Redakce Kateřina Lachmanová

Stručné, avšak velmi objevené pojednání belgického karmelitána W. Stinissen (1927–2013) na téma „jákovského zápasu“ (srov. Gn 32,25–29), který čeká každého křesťana, pokud to se svou vírou myslí vážně.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 100x145 mm, 56 stran, 69 Kč

publikace poodhaluje smysl křtu a vlídně k němu zve. Nenahrazuje osobní setkání rodičů s křtícím knězem či jáhnem, ale jejich přípravu určitě usnadní.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 190x140 mm, křídový papír, 48 stran, 85 Kč

SVÁTOSTI

SVÁTOST SMÍŘENÍ VE SVĚTLE DUCHA SVATÉHO

Josef Prokeš • Redakce Kateřina Lachmanová

Drobná příručka z dílny českého katolického kněze pro dobrou přípravu na svatou zpověď. Zpytování svědomí vychází z hymnu *Přijď, ó Duchu přesvatý*.

Pavel Nebojsa - Doron

Brož., 100x145 mm, 36 stran, 59 Kč

PŘÍPRAVA NA SVÁTOST SMÍŘENÍ DNES

P. Marek Dunda a kolektiv

Vyšlo s církevním schválením. Tato brožurka obsahuje důležité texty pro dobrou přípravu na svátost smíření. Zároveň je vynikajícím vodítkem pro život v mravnosti, zvláště v otázkách sexuality. V brožurce najdeme odpovědi na základní otázky týkající se svátosti smíření, průběh slavení této svátosti, zpytování svědomí (zpovědní zrcadlo), praktické rady pro řešení nelehkých životních situací (např. umělé oplodnění, užití antikoncepce atd.).

Malice cyrilometodějská s. r. o. pro Res Claritatis, o. s.

ve spolupráci s o. s. Hnutí Pro život ČR • Brož., A6, 48 stran, 28 Kč

KŘEST • [PŘÍRUČKA PRO TY, KDO UVAŽUJÍ O KŘTU SVÉHO DÍTĚTE]

Napsal Aleš Opatrný • Námět a redakce Pavel Mareš

Snímky fotografický spolek Člověk a víra a Robin Brichta

Drobná příručka Mons. Aleše Opatrného pomůže rodičům a kmotrům představit si, co znamená křest dítěte pro jeho život a jeho vztahy. Seznamuje s tím, co si od křtu lze slíbovat, co čeká na rodiče a přítomné při obřadu křtu a co je třeba zařídit, aby se vyhnuli zbytečnému stresu. Křest je základem pro jedinečný vztah Boha k člověku a člověka k Bohu. Tato

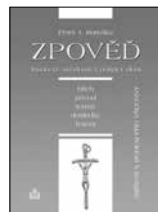
ZPOVĚĎ

Peter J. Matuška • Ze slovenštiny přeložila Isabela Oravová
Předmluva k českému vydání doc. Josef Beneš, Th.D.

Autor uvádí věřícího křesťana do praxe přípravy na svátost smíření. Seznamuje jej s etickými aspekty, které souvisejí s daným tématem. Není však jen pouhým výčtem hříchů a provinění, ale zabývá se aktuálními problémy dnešního člověka a nevyhýbá se ani ožehavým tématům, a to v souladu s učením magisteria církve. Dílo lze doporučit každému, kdo chce vykonat hlubší reflexi nad svým dosavadním životem a kdo má v náboženské oblasti určitou erudici.

Malice cyrilometodějská s. r. o.

Druhé vydání • Brož., 110x150 mm, 278 stran, 219 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

2019/12030

TZ

779 00 Olomouc

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.